

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ΕΤΟΣ
Ἑσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἑσωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωταὶ δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθῆναις
Ὀδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 10^{ος}

Ἐν Ἀθῆναις, 3 Μαΐου 1903

Ἔτος 25^{ον}—Ἀριθ. 48

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'. (Συνέχεια)

Ὁ ἐπιστάτης, ὁ ὁποῖος ἦτο μιγάς, ἐπαρουσιάσθη μετ' ὀλίγον, μετὰ τὸ ἓνα χέρι ὑποστηρίζων τὸν Βερνάρδον, καὶ μετὰ τὸ ἄλλο κρατῶν ἓνα φεῖδι καταπράσινον. Μόλις τὸ εἶδαν οἱ δούλοι, ἐφώναξαν δυνατά. Φαίνεται ὅτι ἀνῆκεν εἰς εἶδος πολὺ ἐπικίνδυνον.

Τὸ φεῖδι εἶχε δαγκάσῃ τὸν Βερνάρδον εἰς τὸ πόδι. Ὁ μοῦστος τὸ εἶχε κτυπήσῃ μετὰ τὸ ραβδί του, ἀλλ' ὁ μιγάς τὸ ἀπετελείωσε, διότι τὰ ἔρπετά αὐτὰ εἶνε, καθὼς λέγουσιν, ἐπτάψυχα.

Μολονότι δὲν ἦτο φοβητοσύνης, ὁ δυστυχὴς Βερνάρδος ἡσθάνετο τρομερὰν ἀγωνίαν.

— Λέτε νὰ πεθάνω, κύριε; ἐρωτοῦσε τὸν ἐπιστάτην.

— Ἐλπίζω ὄχι, ἀπεκρίθη σοβαρὰ ὁ μιγάς κατ' εὐτυχίαν σου, μέρος τοῦ δηλητηρίου ἔμεινε στὸ πανταλόνι σου. Ὅσο γιὰ τὸ ἄλλο ποῦ ἐμῆλκε στὴν πληγὴ, θά τὴν κάψωμεν ἀμέσως, καὶ ἔτσι εἴμπορεῖ νὰ σταματήσωμεν τὴν ἐνέργειάν του.

Αἱ παρηγορίαι τοῦ μιγάδος δὲν ἦσαν, καθὼς βλέπετε, πολὺ δυναταί. Ὁ Βερνάρδος εἶχε σηκώσῃ τὸ πανταλόνι του, διὰ νὰ φανῇ ἡ πληγὴ. Καὶ ὁ μιγάς, ὁμιλῶν ὀλονέν, ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του ἓνα μαχαῖρι κοπτερόν, καὶ ἔκαψε δύο ἐντομάς σταυροειδῶς εἰς τὸ μέρος, ποῦ εἶχε δαγκάσῃ τὸ φεῖδι. Ἐπέταξε μάλιστα καὶ ἓνα κομματάκι κρέας, ἐκεῖνο ἀκριβῶς ποῦ εἶχαν ἐγγίσει τὰ δόντια τοῦ ἔρπετου. Ἐπειτα ἐπίεσε τὰ χεῖλη τῆς πληγῆς, διὰ νὰ τρέξῃ αἷμα, καὶ τὴν ἐκαυτηρίασε μετὰ τὸ νιτρικὸν ὀξύ, τὸ ὁποῖον εἶχε πάντοτε μαζὶ του, εἰς φιαλίδιον, ὁ κ. Βιλλιέρ. Ἐπειτα ἐμάσησεν ἓνα χόρτο, ποῦ ἔσπευσε

νά του κόψῃ ἓνας γέρος μυχῖρος, τὸ ἔκαψεν ὡς κατάπλασμα, τὸ ἔβαλεν ἐπάνω εἰς τὴν πληγὴν καὶ τὸ ἔδεσε μ' ἓνα μανδηλὶ σφιχτά.

Ὁ Ἀνδρῖκος παρηκολούθει μετὰ βλέμμα ἀνῆσυχον καὶ φοβισμένον τὴν ἐγχείρησιν, τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὁ Βερνάρδος ὑπέστη μετὰ πολλὴν γενναϊότητα.

— Νὰ τί κερδίζει κανεὶς ὅταν καὶ μὴν πάντα τοῦ κεφαλιοῦ του καὶ δὲν ἀκούει κανένα, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Ὁ κακόμοιρος! ἐψιθύρισε ὁ Ἀνδρῖκος μὴν πεθάνῃ;

— Ἡσύχασε, ἀπήντησεν ὁ Ἐπιθε-

ωρητής· ὁ μιγάς μ' ἐβεβαίωσεν ὅτι, ἐπειδὴ ἡ καυτηρίασις ἐγένεν ἀμέσως, ὁ Βερνάρδος δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνον.

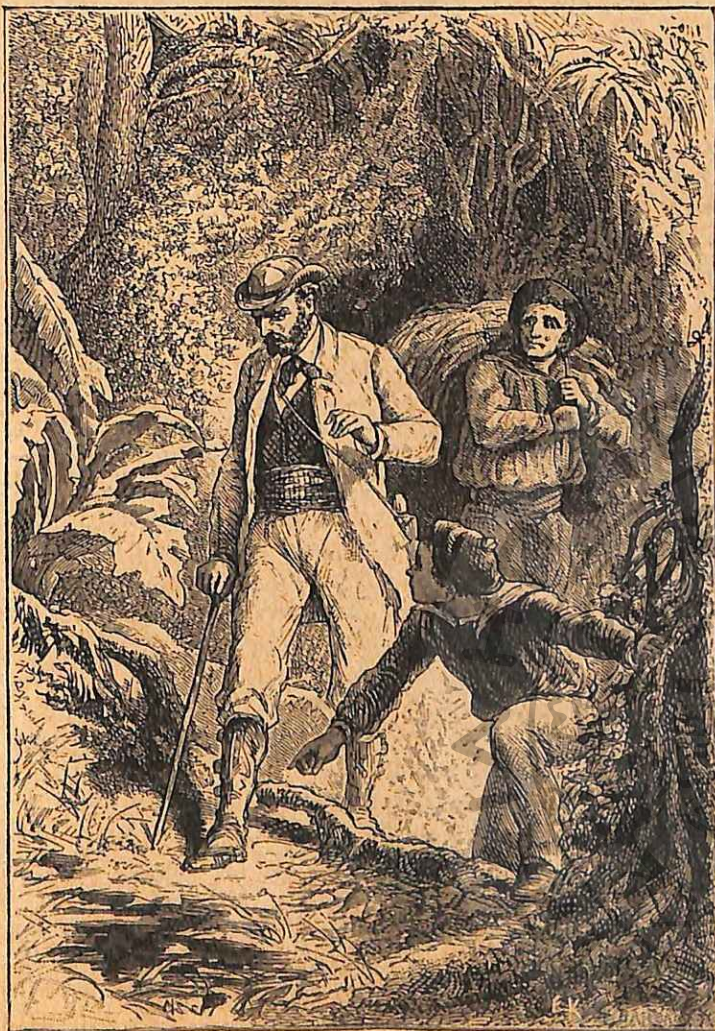
Ἄμα ἔδυσεν ὁ ἥλιος, οἱ μαῦροι ἔπαυσαν τὴν ἐργασίαν των. Ἦλθον καὶ παρετάχθησαν ἀπέναντι τῆς οἰκίας. Τοὺς ἐμέτρησαν ὅπως τὸ πρωί. Ἐπειτα ἀπήγγελλθη δυνατὰ μία προσευχή, καὶ κατόπιν οἱ μαῦροι ἐκάθισαν νὰ δειπνήσουν.

Ὁ κ. Βιλλιέρ ἐσκόπευε νὰ ἐπισκεφθῇ καὶ ἓνα ἴδρυμα κάποιου Γερμανοῦ, τοῦ κυρίου Χόφεν, εὐρισκόμενον ἐν τῷ μέσῳ δάσους πυκνοῦ, πρὸς ἐκμετάλλευσιν διαφόρων δένδρων, πολυτίμων διὰ τὸ ξύλον των, εἴτε εἰς τὴν βαρικήν εἴτε εἰς τὴν ξυλουργίαν. Τὸ κτήμα αὐτό, ὀνομαζόμενον Μπουέν-Βίστα (Καλλιθέα), εὐρίσκετο πλησίον μικροῦ ποταμοῦ, διὰ τοῦ ὁποῖου ἡμποροῦσαν νὰ καταβάξουν τὴν ξυλείαν ὡς τὴν θάλασσαν, χωρὶς μεγάλα ἐξόδα.

Ὁ κ. Κορβίστος ἐσυμβούλευσε τὸν κ. Βιλλιέρ νὰ πάρῃ ὡς ὁδηγοὺς κατὰ Ἰνδούς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν διανυκτερεύσῃ εἰς ἓν ἀχυρόσπιτον τῆς φυτείας.

Οἱ Ἰνδοὶ αὐτοί, λεγόμενοι Ποῦροι, κατεζήτουν δύο μαῦρους δρχπέτας. Ἀκολουθοῦσιν τὰ ἴχνη των τρεῖς ἡμέρας τώρα, ὡς κυνηγετικοὶ σκύλοι, καὶ εἶχαν ὀλην τὴν βεβαιότητα ὅτι θά τοὺς ξετρυπώσουν.

Τὸ δέρμα τῶν Ἰνδῶν Πούρων εἶνε χαλκόχρουν. Τὰ μαλλιά των, μαῦρα καὶ πυκνότατα, δὲν εἶνε σγουρά, ἔχουν ὁμῶς, ὅπως οἱ μαῦροι, πλακωτὴν μύτην, παχεῖα χεῖλη καὶ ὕψος ῥωθίδες. Ἡ φρικτὴ ἀθλιότης

« Αἷμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρῖκος. » (Σελ. 138, στήλ. 6'.)

τοῦ βίου των ἀφίσταται προπάντων εἰς τὴν μεγάλην των ὀκνηρίαν, διότι ἐργάζονται μόλις ὅσον ἀρκεῖ διὰ τὰ μὴ πεθάνουν τῆς πείνας.

Ὁ κύριος Κορβίσιος ἐβεβαίωσε τὸν κύριον Βιλλιέρ ὅτι εἶνε ἀνθρωποί πιστοί, καὶ τὸ ἄλλο πρῶτ' ἀμέσως, ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἐξεκίνησε μὲ ὅλην του τὴν ἀκολουθίαν, ἐκτὸς τοῦ Βερνάρδου, ὁ ὁποῖος, ἐξ αἰτίας τῆς πληγῆς του, δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκτεθῇ εἰς τοὺς κόπους τοῦ ταξιδίου.

Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν Σάντα - Ἐσπεράνταν, οἱ Ποῦροι ἐχωρίσθησαν. Δύο μόνον ἔμειναν μὲ τὸν κ. Βιλλιέρ· οἱ τέσσαρες ἄλλοι ἐμβήκαν εἰς τὸ δάσος διὰ νὰ κοινοποιήσουν τὰ ἔγγραφα μαζύ των δραπετῶν. Ἐνας μιγὰς κ' ἕνας Βραζιλιανὸς τοὺς συνώδευσαν.

Οἱ δύο ἰδιόχειροι τοῦ κ. Βιλλιέρ ἐξελήφθησαν πιστῶς τὴν ἐντολὴν των καὶ τὸν ὠδήγησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ κ. Χόρεν.

Ὁ Γερμανὸς ἔλειπεν. Εἶχε φύγῃ μὲ τοὺς μισοὺς τοῦ ἀνθρώπου, διὰ τὰ νὰ κυνηγήσῃ κατὰ κλήρους μαρρβόνους, ποὺ του εἶχαν κλέψῃ ῥῶα καὶ γεννήματα. Δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ τον περιμένῃ ὁ κ. Βιλλιέρ διὰ νὰ ῥιχθῇ τὴν ἐπιθεώρησιν. Ἐπῆρε μαζὶ του μόνον τὸν φίλον του Ἀνδρῆκον καὶ τὸν μπάρμπα - Φλατάκ. Ὁ ἰατρὸς ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ ἐν ἄλλο μέρος τοῦ δάσους, μαζὶ μὲ τὸν Νορξέν. Ὁ ὑποπλοίαρχος ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι.

Ὅταν ὁ κ. Βιλλιέρ εὗρε κανένα δένδρον πολὺ τιμὸν διὰ βαρὴν ἢ ξυλείαν, ἢ δενδρόβλια καὶ θάμνους ποὺ ἔκαμναν σπόρους ἀρωματικούς ἢ κόμμι (γόμιν), ἔπερνε δείγματα, τὰ ὁποῖα ἐφορτόνετο ὁ Φλατάκ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς μαζύ τοῦ κ. Χόρεν ἔκαμνε τὸν ὁδηγόν.

Μίαν ἡμέραν ποῦ ὁ κ. Βιλλιέρ ἐπροχώρησε περισσότερον ἀπὸ τὸ συνειθισμένον μέσον εἰς τὸ δάσος, ὁ ὁδηγὸς ἀπεμακρύνθη διὰ τὰ κόψῃ καρπούς.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς, κρότος ἐλάδων, τριβομένων ἢ θραυσμένων, ἐκίνησε τὴν προσοχὴν τοῦ Ἀνδρῆκου. Τοῦ ἐφάνη ὅτι ἤκουσε καὶ μίαν κραυγὴν, ἀλλὰ θὰ τῷ ἦτο ἀδύνατον νὰ εἰπῇ ἂν ἦτο κραυγὴ ἀνθρώπου ἢ κραυγὴ ζώου.

Ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν ἤκούσθη πλέον τίποτε.

Ἐπέστρεψε πλησίον τοῦ κ. Βιλλιέρ. Ἐπέρασεν ὀλίγη ὥρα, καὶ ὁ Ἐπιθεωρητὴς ἐφώνησε τὸν ὁδηγόν. Κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη.

— Ἄς περιμένωμεν! εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

Ἐπερίμεναν ἀρκετά, ἀλλὰ ὁ Σερούμας (ὁ Ἰνδὸς) δὲν ἐφάνη.

Ὁ κ. Βιλλιέρ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος τὸν ἐφώνησαν καὶ πάλιν, μὲ ὅλην τὴν δύνα-

μιν τῶν πνευμένων των, ἔπειτα ἤρχισαν νὰ τον ἀναζητοῦν.

Ἐπροχώρησαν καμνιά διακοσχιὰ βήματα, καὶ εἶδαν εἰς ἕνα μέρος πολλοὺς κλάδους σπασμένους καὶ φύλλα σκόρπια. Ἦτο σημεῖον ὅτι εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο εἶχε γίνῃ κάποια συμπλοκή.

— Ἐλάτε νὰ ἰδῇτε, κύριε! ἐφώνησεν ἔξαφνα τὸ ναυτόπουλο.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Αἶμα! ἀπεκρίθη ὁ Ἀνδρῆκος, κ' ἐδείξε μερικὰ φύλλα μὲ κηλίδας ἐρυθράς.

— Νὰ κ' ἐδῶ, ἐπρόσθεσεν ὁ Φλατάκ μετ' ὀλίγον.

— Κάτι δυστύχημα θὰ συνέβῃ εἰς τὸν Σερούμαν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ πολὺ ἀνέσυχος.

Ἐκύτταξαν νὰ ἰδοῦν ἂν αἱ κηλίδες τοῦ αἵματος ἐπροχωροῦσαν, ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἄλλες. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὑψωναν τὴν φωνὴν κ' ἐκραζαν τὸν ὁδηγόν. Κανεὶς δὲν ἀπεκρίνετο εἰς τὰς φωνὰς των. Ὁ ἥλιος ἐπλησίαζε νὰ δύσῃ, καὶ εἰς ἐκεῖνα τὰ κλίματα ἡ νύκτα ἐρχεται γρήγορα.

— Πρέπει νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Μπουένα - Βίταν, εἶπεν ὁ κ. Βιλλιέρ. «Φθάνει νὰ εὕρωμεν τὸν δρόμον» ἐσυλλογίσθη συγχρόνως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ιε'.

Μία νύξ εἰς τὰ δάση. — Οἱ μαῦροι μαρρβόνες. — Αἰχμαλωτοί. — Τὸ στρατόπεδον τῶν μαρρβόνων. — Ὁ μέγας Μαλγάσης — Θεοὶς κρείττους.

Ἐγύρισαν ὀπίσω. Δυστυχῶς, βασιζόμενοι εἰς τὸν ὁδηγόν των, δὲν ἐφρέντισαν νὰ παρατηρήσουν ἀπὸ ποῖον δρόμον εἶχαν ἔλθῃ. Ἐπειτα πρέπει νὰ ἐζήσῃ κανεὶς πολὺν καιρὸν εἰς τὰ δάση, διὰ νὰ εἰσέλθῃ νὰ εὕρῃ τὸν δρόμον μέσα εἰς τὰ πυκνὰ ἐκεῖνα δένδρα καὶ εἰς τοὺς θάμνους, ὅπου μόνον στενὰ μονοπάτια ὑπάρχουν, σχηματιζόμενα ἀπὸ τὸ πέρασμα τῶν ἀγριμῶν. Μόνον τὸ μάτι ἐνὸς μαζύ τοῦ εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀνακαλύψῃ δρόμον μέσα εἰς τέτοιον λαβύρινθον.

Ὁ κ. Βιλλιέρ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος εὐρέθησαν μετ' ὀλίγον εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἡ νύκτα ἐπλησίαζε. Αἱ κραυγαὶ τῶν ἀγριῶν ζώων ἀρχισαν νὰ ἀκούωνται ἀπὸ μακριά.

Διὰ τὰ μὴ φοβίσῃ τὸν μικρόν του σύντροφον, ὁ κ. Βιλλιέρ ἐκρυπτε τὴν ἀνησυχίαν του.

— Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ φθάσωμεν ἀπὸς εἰς τὴν Μπουένα - Βίταν, εἶπε· πρέπει νὰ κοιμηθῶμεν ἐδῶ.

— Ἄς εἶνε... εἶπεν ὁ Ἀνδρῆκος, ὅχι πολὺ ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν πρότασιν.

— Φοβάσαι; τὸν ἠρώτησεν ὁ Φλατάκ.

— Ὅχι... ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ;

— Ἄν μᾶς φάγουν τὰ λεοντάρια;

— Πρῶτον καὶ κύριον, διέκοψεν ὁ Ἐπιθεωρητὴς, πρέπει νὰ νάψουμε φωτιά. Εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος γιὰ νὰ διώξουμε τὰ θηρία...

— Καὶ γιὰ νὰ μαγειρέσουμε τὸ φαγί μας, ἂν εἶχαμε φαγί, ἐπιθύρυσεν ὁ Φλατάκ.

— Πεινᾷς, Ἀνδρῆκε; ἠρώτησεν ὁ κ. Βιλλιέρ.

— Ὅτι δυσάρεστον καὶ ἂν συνέβαινεν εἰς τὸν φίλον μας Ἀνδρῆκον, δὲν ἦτο ποτὲ ἱκανὸν νὰ του κόψῃ τὴν ὀρεξιν.

Καὶ ἀπεκρίθη εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ κ. Ἐπιθεωρητοῦ μὲ βαθὺν στεναγμόν.

Ὁ Φλατάκ εἶχεν ἕνα σάκκον εἰς τὴν ῥάχην του· ἐπειδὴ ὅμως τὸ πρῶτ' εἶχε γίνῃ ἀρκετὰ γενναία ἐξοδος εἰς τὰ τροφίμα, τὰ ὁποῖα περιεῖχεν, ὅσα ἔμειναν δὲν ἦσαν ἀρκετὰ διὰ τὸ δεῖπνον τριῶν ἀνθρώπων. Ἐπειτα ἔπρεπε νὰ συλλογισθῶν καὶ τὸ πρόγευμα τῆς αὔριον.

Ἐνῶ ὁ κύριος Βιλλιέρ ἐμοίραζεν εἰς τρία ἴσα μερίδας τὴν γαλέτταν καὶ τὸ ὀλίγον ψιτὸν κρέας ποῦ εὕρεθῃ, ὁ Φλατάκ ἐμάζεψε ξηρὰ ξύλα διὰ νὰ νάψῃ φωτιά.

Ὁ Ἀνδρῆκος ἐπῆγε νὰ κόψῃ καρπούς· ἐπειδὴ ὅμως τοῦ παρήγγειλαν νὰ μὴν ἀπομακρυνθῇ, ἡ συγχωμὶδὴ του δὲν ἦτο καὶ τόσον πλουσία.

— Τί λέγεις διὰ τὴν ἐξαφάνισιν τοῦ ὁδηγοῦ μας, Φλατάκ; ἠρώτησε τὸν ναύτην ὁ κ. Βιλλιέρ, ρίπτων βλέμμα τριγύρω του διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἀκούγεν ὁ Ἀνδρῆκος, τὸν ὁποῖον δὲν ἤθελε νὰ τρομάξῃ.

— Λέγω, κύριε, ὅτι ὁ δυστυχὴς Σερούμας ἐξαγώθη ἀπὸ κανένα θηρίον.

— Ὅχι, διότι θὰ εὕρισκαμεν κομμάτια ἀπὸ τὰ φορέματά του, καὶ σημεῖα πάλης πλέον φανερά.

— Τότε λοιπὸν θὰ ἐσκοτώθῃ ἀπὸ ληστὰς ἢ ἀπὸ ἀγρίους.

— Ἀπὸ μαζύ τοῦ μαρρβόνους μᾶλλον. Σιωπῇ... τὸ ναυτόπουλο!

Πάντοτε πρόθυμος νὰ διδῇ τὸ καλὸν παράδειγμα, ὁ κ. Βιλλιέρ ἀνέλαβε τὴν πρώτην φυλακὴν κ' ἐνῶ ὁ Φλατάκ καὶ ὁ Ἀνδρῆκος ἐξηπλώθησαν πλησίον τῆς φωτιᾶς, ἐκεῖνος ἐκάθησε πλησίον των, ἐπάνω εἰς κορμὸν δένδρου, νὰ κρυπνίσῃ μὲ τὸ χεῖρ εἰς τὰ πιστόλια καὶ τὸ αὐτὸ του προσεκτικόν, μὴν του διαφύγῃ καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος. Δύο ἀγωνιώδεις ὥραι ἐπέρασαν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἡ ἀνησυχία τοῦ κ. Βιλλιέρ θὰ ἦτο ἀκόμῃ ζωηρότερα, ἂν ἤμπορούσε νὰ ἀκρίνῃ τί συνέβαινε τριγύρω του, εἰς τὸ σκότος τοῦ πυκνοῦ δάσους...

Εἰς ἀπόστασιν πενήντα βημάτων, πολλὰ σώματα μαζύ κ' ἐντελῶς γυμνά, ἦσαν ἐξηπλωμένα κατὰ γῆς. Δὲν ἐφαίνοντο παρὰ μόνον τὰ μάτια των, τὰ

ὁποῖα ἔλαμπαν εἰς τὸ σκότος ὡς πυγολαμπίδες.

Ἐρποντες τριγύρω εἰς τοὺς Εὐρωπαϊοὺς, ἐσηκμάτιζαν ἕνα κύκλον, ὁ ὁποῖος ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐστένυνεν. Μετ' ὀλίγον, οἱ πλέον ἐμπροστινοὶ ἐφθασαν πολὺ σιμὰ εἰς τὴν φωτιάν. Κραυγὴ ὄξεα ἀντήχησεν ἔξαφνα. Μὲ αὐτὸ τὸ σύνθημα, οἱ μαῦροι ἐσηκώθησαν διαμῖας ὄρθοι καὶ ἐφώρμησαν ἐναντίον τῶν λευκῶν.

Ἦτο ἀδύνατον νὰ μνησθῶν. Τὸ ἔξαφνικὸν τῆς ἐφόδου καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐχθρῶν ἔκαμνε τὴν ἄμυναν ἀνωφελῆ. Ὁ Φλατάκ ὅμως ἐπληγώσεν ἕνα μαῦρον. Ἄλλ' ὁ κ. Βιλλιέρ, ὁ ὁποῖος ἐδείξε καὶ εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὴν συνήθειαν του ψυχραιμίας, ἐνόησεν ἀμέσως ὅτι καθὲ ἀντίστασις ἦτο περιττή, κ' ἐκράτησε τὸ χεῖρ τοῦ Ἀνδρῆκου, ὁ ὁποῖος ἐτοιμάζετο νὰ παῖξῃ καλὰ τὸ μικρὸν κυνηγητικόν του μαχαίρι.

Εἰς τὴν στιγμὴν, οἱ Εὐρωπαῖοι ἐδέθησαν χειροπόδαρα, οἱ δὲ μαῦροι τοὺς ἐφορτώθησαν καί... ἀπὸ δῶ πάν οἱ ἄλλοι! Εἰς τὸ σκοτάδι ἐπεριπατοῦσαν μὲ τόσην εὐκολίαν, ποῦ ἐνόμιζες ὅτι ἔχουν μάτια γάτας. Οἱ θάμνοι ἐξέσχίζαν μὲ τὰ γκάθια των τὰ χεῖρια καὶ τὰ πρόσωπα τῶν αἰχμαλώτων· ἄλλ' εἰς τὴν ἀγωνίαν των, καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι δὲν το ἐννοοῦσαν.

Καὶ ὁ κόσμος κατηγνάνηκε καὶ ἐξηγέρθη, — ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, παντοῦ, ὅπου ὁ τηλεγράφος μετέδωκε τὴν εἰδησιν τῶν φρικαλέων ἐκείνων σκηνῶν. Κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀκόμῃ περισσότερον. Οἱ Βούλγαροι, βλέπετε, εἶνε οἱ ἐχθροὶ μας. Εἶνε οἱ ἐχθροὶ τῆς φυλῆς μας, τοῦ ἔθνους μας, τοῦ Κράτους μας. Θέλουν νὰ μεγαλώσωμεν αὐτοὶ καὶ νὰ μικρύνωμεν ἡμεῖς· θέλουν νὰ προοδεύσωμεν αὐτοὶ, καὶ νὰ καταστραφῶμεν ἡμεῖς. Καὶ τὸ ἀναπαλιν θέλωμεν καὶ εὐχόμεθα ἡμεῖς. Διότι εἰμεθα ἀντίζηλοι, διότι ἔχομεν κάποτε τὰς ἰδίας βλέψεις, καὶ θέλωμεν κάποτε τὰ ἴδια πράγματα.

Ἐχθροὶ μᾶς λοιπὸν κύριοι οἱ Βούλγαροι. Καὶ τοὺς ὑβρίζομεν, καὶ ὅταν μᾶς δίδουν ἀφορμὴν, ὅπως αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ὅταν δὲν μᾶς δίδουν: Κακοῦργοι οἱ Βούλγαροι, ἄξεστοι, ἀπολίτιστοι, βίαιοι, δολοφόνοι, ἀδικοί... Τέτοια πλέον ἀκούετε ὅπου σταθῇτε, καὶ διαβάξετε εἰς ὅποιον χαρτὶ πιάσετε.

Δὲν νομίζετε ὅμως, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε κατὰ τὸ ὅποιον ἐπείλομεν ἐπίσης καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ἐχθρούς; Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του συμπάθειαν καὶ ἀντιπάθειαν, διὰ νὰ εἰπῇ τὸν δικαίον λόγον του. Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τοὺς Βουλγάρους δι' αὐτὰ ποῦ ἔκαμν τελευταίως. Ἦσαν πραγματικῶς κακοῦργήματα καὶ θὰ τὰ πληρώσωμεν. Ἀλλὰ θὰ ἦτο μεγάλη ἀ-

Καὶ τὰ πουλιά γλυκύτερα λαλοῦνε, Ἀνθοστεφανωμένη ἡ νιότη ψάλλει, τὰ κρυσταλλένι' αὐλάκια τραγουδοῦνε. Καὶ σιγοτραγουδεῖ τὰ γέρι πάλι.

Καὶ σ' ὅλη τὴν εὐωδιασμένη πλάσι, Μόνα, σὲ κάμπους, σὲ βουνὰ καὶ δάση, τὰ ἄνθη ζηλειμένα βασιλεύουν!

Καὶ σ' ὅλη τὴν εὐωδιασμένη πλάσι, Μόνα, σὲ κάμπους, σὲ βουνὰ καὶ δάση, τὰ ἄνθη ζηλειμένα βασιλεύουν!

Καὶ σ' ὅλη τὴν εὐωδιασμένη πλάσι, Μόνα, σὲ κάμπους, σὲ βουνὰ καὶ δάση, τὰ ἄνθη ζηλειμένα βασιλεύουν!

Καὶ σ' ὅλη τὴν εὐωδιασμένη πλάσι, Μόνα, σὲ κάμπους, σὲ βουνὰ καὶ δάση, τὰ ἄνθη ζηλειμένα βασιλεύουν!

Καὶ σ' ὅλη τὴν εὐωδιασμένη πλάσι, Μόνα, σὲ κάμπους, σὲ βουνὰ καὶ δάση, τὰ ἄνθη ζηλειμένα βασιλεύουν!

ΔΙΑΔΟΧΗ Μ. ΚΟΥΡΠΑ

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΥΓΑΣ τὰς ἡμέρας, ἡ ἀτμόσφαιρα εἶνε γεμάτη, — κ ε κ ο ρ ε σ μ ε ν η, καθὼς θὰ ἔλεγε κανένας φυσικός, — ἀπὸ ὕβρεις καὶ ἀναθήματα ἐναντίον τῶν Βουλγάρων. Τοῖς ἀξίζουσιν. Δὲν ἦσαν πράγματα αὐτὰ ποῦ ἔκαμν οἱ

εὐλογημένοι ἐκεῖ-πάνω, εἰς τὴν Θεσσαλονίκην! Τὰ εἶδαντες βέβαια εἰς τὰς ἐφημερίδας. Ἐρρίψαν βόμβας οἱ ἀθεόφοβοι μέσῃ εἰς πλοῖα καὶ εἰς καταστήματα, ἐναντίον τοῦ πλήθους, ἐναντίον τοῦ στρατοῦ, κ' ἐφόνευσαν, κ' ἐπληγώσαν καὶ κατετρόμαξαν καὶ κατέστρεψαν ἀνθρώπους ἀθώους καὶ κτίρια ἄκακα. Κακοῦργοι λοιπὸν οἱ Βούλγαροι τῆς Θεσσαλονίκης. Καὶ βέβαια, τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακοῦργοι οἱ δράσται τοιούτων ἀπαισιῶν σκηνῶν, τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακοῦργήματα μία τόσον καταστρεπτικὴ καὶ ὀλεθρία χρῆσις τῆς δυναμίτιδος, τὴν ὁποίαν ὁ νόμος μας ἀπαγορεύει ἀκόμῃ καὶ εἰς τὴν ἀλυσίαν;...

Καὶ ὁ κόσμος κατηγνάνηκε καὶ ἐξηγέρθη, — ὅλος ὁ πολιτισμένος κόσμος, παντοῦ, ὅπου ὁ τηλεγράφος μετέδωκε τὴν εἰδησιν τῶν φρικαλέων ἐκείνων σκηνῶν. Κ' ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀκόμῃ περισσότερον. Οἱ Βούλγαροι, βλέπετε, εἶνε οἱ ἐχθροὶ μας. Εἶνε οἱ ἐχθροὶ τῆς φυλῆς μας, τοῦ ἔθνους μας, τοῦ Κράτους μας. Θέλουν νὰ μεγαλώσωμεν αὐτοὶ καὶ νὰ μικρύνωμεν ἡμεῖς· θέλουν νὰ προοδεύσωμεν αὐτοὶ, καὶ νὰ καταστραφῶμεν ἡμεῖς. Καὶ τὸ ἀναπαλιν θέλωμεν καὶ εὐχόμεθα ἡμεῖς. Διότι εἰμεθα ἀντίζηλοι, διότι ἔχομεν κάποτε τὰς ἰδίας βλέψεις, καὶ θέλωμεν κάποτε τὰ ἴδια πράγματα.

Ἐχθροὶ μᾶς λοιπὸν κύριοι οἱ Βούλγαροι. Καὶ τοὺς ὑβρίζομεν, καὶ ὅταν μᾶς δίδουν ἀφορμὴν, ὅπως αὐτὰς τὰς ἡμέρας, καὶ ὅταν δὲν μᾶς δίδουν: Κακοῦργοι οἱ Βούλγαροι, ἄξεστοι, ἀπολίτιστοι, βίαιοι, δολοφόνοι, ἀδικοί... Τέτοια πλέον ἀκούετε ὅπου σταθῇτε, καὶ διαβάξετε εἰς ὅποιον χαρτὶ πιάσετε.

Δὲν νομίζετε ὅμως, ὅτι ἡ δικαιοσύνη εἶνε κατὰ τὸ ὅποιον ἐπείλομεν ἐπίσης καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ἐχθρούς; Ὁ καλὸς ἄνθρωπος δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν του συμπάθειαν καὶ ἀντιπάθειαν, διὰ νὰ εἰπῇ τὸν δικαίον λόγον του. Δὲν ἐννοῶ νὰ ὑπερασπισθῶμεν τοὺς Βουλγάρους δι' αὐτὰ ποῦ ἔκαμν τελευταίως. Ἦσαν πραγματικῶς κακοῦργήματα καὶ θὰ τὰ πληρώσωμεν. Ἀλλὰ θὰ ἦτο μεγάλη ἀ-

δικία καὶ μεγάλη τύφλωσις, ἂν ἡρνούμεθα νὰ ὁμολογήσωμεν, — καὶ ἡμεῖς οἱ ἐχθροί, — ὅτι οἱ κακοῦργοι αὐτοὶ ἐδείξαν δύο ἀρετάς: φιλοπατρίαν καὶ ἡρωισμόν. Δὲν ἐκακούργησαν πρὸς ἴδιον ὄφελος, ἀλλὰ διότι ἐνόμισαν, — κακῶς ἔστω, — ὅτι πράττοντες οὕτω, θὰ ὠφελήσουν τὴν πατρίδα των. Καὶ διὰ τὰς τὴν ὠφελήσουν, ἐξέθεσαν εἰς κίνδυνον βέβαιον τὴν ζωὴν των, διότι ἤξευραν ὅτι θὰ καταδιωχθῶν, καὶ θὰ φονευθῶν, καὶ θὰ συλληθῶν, καὶ θὰ φυλακισθῶν. Ἀλλὰ τί ἄλλο εἶνε αὐτὸ, παρὰ ἡρωϊσμός, καὶ πῶς ἄλλως θὰ ὀνομασθῶν παρὰ ἡρώεις ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἠτύχησαν ἐπειτα διὰ τὰ μὴ συλληθῶν; Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλοὶ μετὰ τὸ ἐγκλημα ἐδειλίασαν, κ' ἐπρόδωσαν τοὺς ἀδελφούς των. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν ἀμαρύνει τὸν ἡρωϊσμόν των ἄλλων. Ὁ δὲ ἡρωϊσμός, ὅπου καὶ ἂν ἐμφανίζεται, — ὁ ἡρωϊσμός, ὁ ἔχων ἐλατήριο τὴν ἀγάπην τῆς πατρίδος καὶ ὅχι τὸ ἀτομικὸν συμφέρον, — εἶνε ἄξιος θαυμασμοῦ. Καὶ σημειώσατε, ὅτι τὰ ἐγκλήματα τῆς Θεσσαλονίκης δὲν διέπραξαν κοινὸι ἄνθρωποι, διὰ τοὺς ὁποίους ἤμπορούσαμεν νὰ εἰπώμεν ὅτι ἐπληρώθησαν διὰ τὰ κακοῦργήσων. Ὅχι! μετὰ τῶν κακοῦργων αὐτῶν ἦσαν καὶ καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ τοῦ ἐν Θεσσαλονικίᾳ βουλγαρικοῦ Γυμνασίου! Καὶ δὲν ἤμποροῦμεν νὰ μὴ ὁμολογήσωμεν, ὅτι μία ἰδέα ἐκίνησε τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς νὰ γίνουν δυναμιστῆς.

Οἱ Βούλγαροι δὲν ἀγαποῦν τοὺς Ἑλλήνας, — ἀγαποῦν ὅμως τὴν πατρίδα των. Καὶ τὴν ἀγαποῦν τόσον πολὺ, ὥστε χάριν αὐτῆς θυσιάζουν τὰ πάντα: καὶ τὴν ἡσυχίαν των, καὶ τὴν ἀτομικὴν των ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ζωὴν των. Ἰδοὺ τὸ σημεῖον ἀκριβὲς ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἤθελα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχήν σας. Βλέπετε ὅτι καὶ οἱ ἐχθροὶ εἰμποροῦν νὰ μᾶς χρησιμεύσωμεν κάποτε ὡς διδάγμα καὶ ὡς παράδειγμα. Δὲν ὑποτιμῶ τὴν εὐφυίαν σας, καὶ δὲν φοβοῦμαι μήπως νομίζετε ὅτι σὰς λέγω νὰ μιμηθῇτε τοὺς Βουλγάρους, καὶ νὰ γαπατέ τὴν... Βουλγαρίαν, ἢ νὰ ὑπάγετε καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην νὰ ρίψετε βόμβας!...

Ἐννοεῖτε πολὺ καλὰ τί σας λέγω: Νάγαπατε καὶ σὰς τὴν Ἑλλάδα σας, ὅπως καὶ οἱ Βούλγαροι ἀγαποῦν τὴν Βουλγαρίαν των. Μὲ τὸν ἴδιον φανατισμόν, καὶ μὲ τὴν ἴδιαν αὐταπάρνησιν. Καὶ ἂν ποτε λάθῃ τὴν ἀνάγκην σας ἡ πατρίς, καὶ σὰς ἐπιβάλλῃ νὰ θυσιάσετε χάριν αὐτῆς τὴν ἡσυχίαν σας, τὴν ἀτομικὴν σας ἐλευθερίαν, τὴν ζωὴν σας, νὰ μὴ διστάσετε νὰ τὸ κάμψετε, — εἴτε καθηγηταὶ θὰ εἰσθε τότε, εἴτε μαθηταί, — ὅπως δὲν διστάζουν οἱ Βούλγαροι καθηγηταὶ καὶ οἱ Βούλγαροι μαθηταί.

Ἄφ' οὗ τὸ ὑποσχέθητε αὐτὸ ἐνδομύχως, ἀφ' οὗ βεβαιώθητε, ὅτι, δοθείσης περιστάσεως, εἰσπορεύεσθε καὶ σῆς νὰ δείξετε, ἐπὶ εὐγενεστέρου πεδίου καὶ κατὰ νομιμώτερον τρόπον, τὸν ἴδιον ἡρώϊσμόν καὶ τὴν ἴδιαν φιλοπατρίαν, τότε, ἀλλὰ μόνον τότε, εἰσπορεύεσθε εὐσυνειδήτως νὰ ὑβρίσετε τοὺς Βουλγάρους, καὶ νὰ τοὺς ἀποκαλέσετε κακούργους, δυναμιτιστάς, ἀπολιτιστοὺς, βαρβάρους...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'

ΝΟΣΟΚΟΜΟΣ

«Ἡ γιὰ νὰ δὲν θὰ εἶνε πολὺ ἄρρωστη, κυρία Φάγγ, — ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία εἰς τὴν πλάκα, — διότι δὲν ἠθέλησε νὰ φέρῃ τὸν ἰατρὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν της, πρὶν φτεριάσῃ τὰ κατσαρά της.»

Ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἀπὸ τὴν κεφαλὴν, χωρὶς νὰ ποικίλῃ.

«Μὰ τί ἀσθενεῖαι νομίζετε ὅτι ἔχει; ὕπελαβεν ἡ Αἰμιλία. Μὴν εἶνε τυχὸν ἐκείνη, ποὺ λέγει ὁ κύριος Παῦλ εἰς τὸ τηλεγράφημά του: νόσημα τῶν ἀναπνευστικῶν ὀργάνων, χαρὰ κτήρος προφανῶς νευροπαθολογικῶς;

Ἀλλ' ἡ κυρία Φάγγ οὐτε κἀν ἐχαμογέλασε διὰ τὸ ἀπρόοπτον αὐτό.

«Φοβοῦμαι πολὺ μήπως πρόκειται περὶ ἀρθριτικοῦ ρευματισμοῦ.»

Αὕτη ἦτο ἡ ἀπάντησίς της, ἡ ὁποία δὲν εἶχε τίποτε τὸ ἀστείον.

«ὦ Θεέ μου! ἀνέκραξεν ἡ Αἰμιλία ἀρθριτικὸς ρευματισμός! ἀλλ' αὐτὸ διαρκεῖ μῆνες!

— Μὴν ἀπελπίζεσθε πολὺ, προσέθεσεν ἡ κυρία Φάγγ, μαντεύουσα τί εἶπεν ἡ Αἰμιλία ἐν τούτοις ἡ γνώμη μου εἶνε, ὅτι ἡ ἀσθένεια δὲν θὰ περάσῃ πολὺ γρήγορα.

Ἡ Αἰμιλία ἤρπασε τὸ κονδύλι ἀπὸ τὰς χεῖράς της:

— Ὡστε λοιπὸν δὲν θὰ ξαναπάγω εἰς τὸ σχολεῖον; καὶ θὰ εἶμαι ὑποχρεωμένη νὰ κάθωμαι στὸ σπῖτι, διὰ νὰ κοῦω ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ βράδυ: ἀνὸς τῆς! καὶ οὐ τῆς! καὶ ἕνα σωρὸ τέτοια ἐπίθετα; Τρεῖς ἡμέρες βαστάξαι αὐτὸ φθάνει πιά! »

Ἡ κυρία Φάγγ δὲν ἀπήντησε τίποτε ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ της ἔλεγαν καθαρώστατα τὴν ἰδέαν της:

«Σὰς γνωρίζω, μὲς Αἰμιλία! μὴ φαίνεσθε περισσώτερον κακὴ ἀφ' ὅσον εἰσθε... ὅσον καιρὸν ἡ γιὰ νὰ σὰς χρειάζεται, θὰ μένετε πλησίον της πιστῶς.»

Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ὁ ἰατρὸς Πρεσκῶττ εἶλεν πρὸς τὴν ἀσθενή:

— Ἀφ' οὗ ἐπιθυμῆτε νὰ μάθετε ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ὀφείλω νὰ σὰς εἰπῶ, κυρία, ὅτι καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα, θὰ μείνετε εἰς τὴν κατάστασιν ποὺ εἰσθε σήμερον, πολλὰς ἀκόμη ἐβδομάδας. Ἐπρεπε νὰ με φωνάζετε ἐνωρίτερα. Ὅπως δὲ ποτε, τίποτε σοβαρὸν αἰ ἀσθενεῖαι ὅμως αὐτοῦ τοῦ εἵδους εἶνε πάντοτε μακρά. Ὁ αὐτὸς στείλω ἀπὸ ἀπόψε μίαν νοσοκόμον τῆς ἐμπειροσύνης μου.

— Δὲν μου χρειάζεται καθόλου! ἀνέκραξεν ἡ κυρία Χώβ. Ἡ Αἰμιλία μού φθάνει.

— Ἡ Αἰμιλία; ἕνα κορίτσι δώδεκα χρονῶν;

— Εἶνε περισσώτερον ἀπὸ δεκαπέντε.

— Ἀδιάφορον, εἶνε πάντα παιδί. Ὑπάρχει φόβος νὰ νακατέψῃ τὰ ἱατρικά, καὶ αὐτὸ θὰ εἶχε σοβαρὰς συνέπειας.

— Μὴ φοβεῖσθε, γιὰ τὴν εἶνε πολὺ ἐξυπνὴ καὶ πολὺ ἀφοσιωμένη.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίθη ὁ ἰατρὸς, καὶ ἐπῆρε τὸ καπέλο του.

Ἡ Αἰμιλία τὸν παρεφύλαττεν εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον.

— Ἡ γιὰ νὰ σὰς δὲν θέλει νοσοκόμον, εἶπεν ἀπαντῶν εἰς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν ἐξέφραζον εὐγλωττῶς οἱ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς Αἰμιλίας. Καὶ δὲν θὰ σὰς λείψῃ δουλειά, ἀφ' οὗ πρόκειται νὰ σκεπασθῇ, ἀπὸ τὰ πόδια ὡς τὸ κεφάλι, μὲ βάτες.

— Ἀλλ' ὅχι, γιὰ τὴν;

— Μ' ἀφ' οὗ σὰς το λέγω! Ἡ ἀσθενὴς πρέπει νὰ σκεπασθῇ ὅλη μὲ βάτες, διὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλλῃ καθόλου ὁ ἐξωτερικὸς ἀήρ.

— Καὶ τὰ χεῖράς της;

— Βεβαίως. Δὲν θὰ μείνῃ ἀπέξω, παρὰ ἡ μύτη της καὶ τὸ στόμα της, διότι δὲν πρέπει νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν νὰ αναπνέῃ.

— Μὰ τί ἔχει λοιπὸν;

— Ὅτι εἶναι ρευματισμός, μ' ἐπιπλοκὴν ἐρυσιπέλατος. Ἦσυχάστε, θὰ τὴν σώσωμεν ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως, νὰ μὴ πά-

ρετε τὸ ἕνα γιὰ τὸ ἄλλο. Μὴ σὰς κακοφαίνεται αὐτὸ δὲν θὰ ἦτο παράδοξον διὰ νοσοκόμον τῆς ἡλικίας σας. Δόστε μου τώρα πέννα καὶ χαρτί, νὰ σὰς γράψω λεπτομερῶς τί πρέπει νὰ κάμνετε ἔτσι ὑπάρχει ἐλπίς νὰ μὴ λησμονήσετε τίποτε.

Ἡ Αἰμιλία ἔγινε κατακόκκινη σὺν παπαρούνα. Καὶ ὁ γέρον ἰατρὸς ἤσθάνθη κάποιαν τύψιν ποὺ τὴν προσέβαλεν, ὅταν τὴν εἶδε νὰ τῷ φέρῃ, ὅτι ἐξήτησε τόσον εὐγενῶς, ὡς ἐάν τῆς εἶχεν ἀπευθύνη τὰ κολακευτικώτερα φιλοφρονήματα.

— Ἀς εἶνε, εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἴσως ἡ δουλειὰ θὰ γίνῃ καλλίτερα ἀφ' ὅσον φαντάζομαι.

Καὶ προσέθεσε δυνατὰ, μὲ τόνον γλυκύτερον:

— Θάρρος καὶ ὑπομονή! Σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἡ ἀσθένεια θὰ διαρκέσῃ πολὺ.

— Τί δυστυχία, κυρία Φάγγ! ἔγραψεν ἡ Αἰμιλία μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἰατροῦ, πρέπει νὰ κάμωμεν μεγάλην προμήθειαν ὑπομονῆς.

Ἐχρειάζετο τῶντι, «διὰ νὰ τὰ βγάλῃ κανεὶς πέρα» μὲ τὰς ἰδιοτροπίας τῆς κυρίας Χώβ. Ἐπειδὴ ἡ Ἐσθὴρ ἔκαμνε πολὺν θόρυβον, ἡ ἀσθενὴς δὲν τὴν ἤθελε, καὶ κατὰ προτίμησιν ὅλα τὰ βάρη ἐπιπταν εἰς τὴν Αἰμιλίαν. Ἡ γραῖα τὴν ἐδασάνειζε τώρα πολὺ περισσώτερον.

Διέκρινεν ἀπὸ τὸ κρεβάτι της ὀλίγα μόρια σκόνης εἰς τὴν ἐστίαν, ἡ ἕνα ἱστὸν ἀράχνης εἰς τὸ ταβάνι. Ὁ ζωμός της πότε τῆς ἐφάνετο πολὺ κρύος, καὶ πότε πολὺ ζεστός. Ἐστέλλε τὴν ἐγγονὴν της δέκα φορὰς τὴν ἡμέραν νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἀποθήκην τῶν τροφίμων καὶ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἔλειπε τίποτε καὶ ἄλλα τέτοια ἀναριθμητά. Διὰ νὰ εἰσθεοῦμαι δίκαιοι, πρέπει νὰ εἰπώμεν ὅτι ἡ Κᾶ Χώβ δὲν παρεπονέτο ποτὲ ὑπέφερε γενναίως καὶ ἀγογγύστα καὶ τοὺς ἰσχυροτέρους πόνους ἄλλ' ἐγίνετο δεκάκις πλέον ἀσθενὴς, ὅταν ὑπώπτευε καὶ τὴν παραμικρὰν ἀταξίαν εἰς τὴν οἰκίαν της.

Ἡ Αἰμιλία ἐξετέλει τὸ ἔργον της εὐσυνειδήτως, καὶ μολονότι ἐθύμονε συχνά, ποτὲ δὲν το ἔκαμνε ἐνώπιον τῆς μάμης. Παραδείγματός χάριν, ὅταν ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἀπεξημιόνατο διὰ τὴν ὑποταγὴν της, φωνάζουσα ὅτι θὰ ἐτρελλαίνετο ἐπιτέλους, καὶ ὅτι καμμίαν ἡμέραν θὰ ἐφευγεν, ἀφ' οὗ τὴν κατεχρῶντο τόσον ἀσπλάγχως. Αὐτὰ ὅμως ἦσαν λόγια τοῦ ἀέρος, καὶ μετὰ βίας ἐχορήγει εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ὀλίγας στιγμὰς ἐλευθερίας, τὸ βράδυ, διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὸ ταχυδρομεῖον, νὰ παραλάβῃ τὸς ἐπιστολάς τῆς μητρὸς της καὶ τῆς Εὐρυδίκης, ἀνευ τῶν ὁποίων δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ. Διερχομένη, ἐβλεπεν ἐπὶ ποδὸς τὴν Χαράν, καὶ πάλιν ἐπέστρεφε γενναίως εἰς τὴν θέσιν της, παρὰ τὴν κλινὴν τῆς ἀσθενούς.

Τὴν νύκτα, ἦτο ἀκόμη χειρότερα. Ἡ Ἐσθὴρ ἡγρύπνει εἰς τὸ δωμάτιον τῆς κυρίας Χώβ, ἀλλ' ἐξ αἰτίας τῆς κωφότητός της, δὲν ἦτο ἱκανὴ διὰ μεγάλην βοήθειαν, καὶ συχνὰ ἠναγκάζετο νὰ ἐξυπνᾷ τὴν Αἰμιλίαν, ἡ ὁποία ἐλὰ γοχοῖ μὰ τὰ, μισοσυνδυμένη, ἐτοιμὴ νὰ πεταχθῇ μόλις τὴν ἔκραζαν. Ἡ Ἐσθὴρ δὲν ἀπεφάσιζε νὰ τὸ κάμνῃ παρὰ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀνάγκην, διότι ἡ ἀνάπαυσις τοῦ κορασίου τῆς ἦτο πολυτιμώτερα ἀπὸ τὴν ἰδικὴν της ἄλλ' ἦσαν νύκτες, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ ἐσχάτη αὐτὴ ἀνάγκη παρουσιάζετο πέντε καὶ ἑξοχράς. Καὶ τὸ δυστυχὲς κοράσιον ἐσηκόνετο τότε, μὲ ὀφθαλμοὺς νυσταλέους, διὰ νὰ ἐκτελέσῃ, μᾶλλον ἢ ἥττον προθύμως, ὅ,τι ἀπαίτουσεν ἡ μάμμη. Ἀλλοτε ἔπρεπε νὰ τῆς τρίψῃ τὰ μαλλιά της μὲ τὴν βούρτσαν, ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, διὰ νὰ τῆς περάσῃ ὁ πονοκέφαλος ἄλλοτε νὰ τῆς κινήσῃ τὰς χεῖρας διὰ νὰ ξεμουδιάσουν, καὶ ἄλλοτε νὰ τῆς ἀναγνώσῃ καμμίαν προσευχὴν, διὰ νὰ ποικίλῃ. Εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς Αἰμιλίας, ἔχει κανεὶς ἀνάγκην ὕπνου ἔθεν ἦτο πολὺ συγχωρημένη, ἀν δὲν ἐφαίνετο πάντοτε, εἰς τοιαύτας περιστάσεις, ἐντελῶς πρόθυμη. Τί ἀπλούστερον, παρὰ νὰ ἔπρηναν μίαν νοσοκόμον, τουλάχιστον διὰ τὴν νύκτα!

Ὅλον τὸν Κιμπασσέτον εἶχεν αὐτὴν τὴν γνώμην. Ὅλοι ἐθεωροῦσαν τὴν Αἰμιλίαν ὀλίγον ὡς μάρτυρα, καὶ δὲν ἐδυσκολεύοντο νὰ τὸ λέγουν, πᾶνμα τὸ ὁποῖον, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, δὲν τὴν ἐκολάκευε πολὺ. Ἐπιτέλους, νοσηλεύουσα τὴν μάμμην της, ἔκαμνε ἀπλῶς τὸ καθήκον της.

Ἡ μὲς Ὁ Νέιλ, διὰ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, τῆς ἔστειλεν ἕνα ἀρνάκι ἀπὸ ζάχαριν, κόκκινον καὶ ἄσπρον, τὸ ὁποῖον ἡ Αἰμιλία διατήρησεν ἐπὶ πολὺ, εἰς ἀνάμνησιν τῶν δυσκόλων ἐκείνων ἡμερῶν, μολονότι τὸ παράξενον δῶρον τὴν ἔκαμνε νὰ γελάσῃ πολὺ ὅταν τὸ ἔλαβεν. Ἡ μὲς Ὁ Νέιλ τὴν ἔπρηνε λοιπὸν διὰ παιδί τεσσάρων χρόνων, διὰ νὰ τῆς στέλλῃ ζαχαρώδη; Ὅλοι αἱ φίλαι της τὴν ἐπεσκέπτοντο συχνότατα. Καὶ ἡ διηνεκὴς εὐθυμία της τὸς ἐξέπληττε πάντοτε, διότι ὅλοι ἤξευραν πόσον τῆς ἐστοίχιζε νὰ ποῦσαι ἀπὸ τὸ σχολεῖον.

— Σὲ θαυμάζω, τῆς εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ Χαρά. Πῶς εἰσπορεύεσθε νὰ διατηρῆς αὐτὴν τὴν εὐθυμίαν, εἰς σπῖτι τόσῳ μελαγχολικόν;

— Τὸ ἐπιβάλλω, εἰς τὸν ἑαυτὸν μου, ἀπεκρίθη ἡ Αἰμιλία. Ὅταν κλαίω, βλέπω πάντα καὶ δεύτερον μανθλὶ νὰ σηκώνεται, προσέθεσεν ὑποδεικνύουσα, μὲ τὴν ἀκρὴν τοῦ ὀφθαλμοῦ, τὴν κυρίαν Φάγγ.

— Τί ἀγάπην, τί στοργὴν ποὺ σοῦ ἔχει αὕτη ἡ γυναῖκα! ἀνέκραξεν ἡ

Χαρά μὲ σοβαρότητα καὶ μητέρα σου νὰ ἦτο, δὲν θὰ εἶδειν περισσώτερη.

— Ἐχει τόσα ὀλίγα πράγματα διὰ νὰ γαπήσῃ, τὸ δυστυχισμένον πλάσμα! εἶπεν ἡ Αἰμιλία. Φαντάζεσθε πῶς θὰ εἶνε ἡ ζωὴ της! Νὰ μὴ ἀκούῃ τίποτε, τίποτε, οὔτε μουσικὴν, οὔτε φωνὴν ἀνθρώπου, οὔτε τὸν παραμικρὸν ἦχον!.. Σιωπὴ αἰωνία! εἶνε ὡς νεκρὰ ζῶσα!..

— Μὲ κάμνετε νὰ ντραντρίξω, Αἰμιλία. Πῶς τὴν λυποῦμαι! Ἀλλὰ διὰ τοῦτο οὐ εἶσαι τὸ πᾶν δι' αὐτὴν, «ἡ ζωὴ της, ἡ εὐτυχία της, ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν της,» ὅπως λέγει ἕνας ποιητής.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

[Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν τῆς Σοφίας Μάϋ]

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ-ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ-ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

«Ἄν ἡ μαμὰ ἦταν ἐδῶ, εἶπεν ἡ δεσποινὴς Κική, θὰ τῆς ἐζητούσαμε τὴν ἀδεία ἄλλ' ἀφ' οὗ δὲν εἶνε...»

— Δὲν πρέπει νὰ ποῦμε τίποτε σὲ κανένα! ἀποτελεῖωσεν ὁ Γιαννάκης.

— Ἡ Μὲς Δόρα εἶνε πολὺ φοβητσιάρη, λέγει ἡ Κική.

— Καὶ ἡ γρηλ-Παγώνα πολὺ μωρομώρα, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ἡ Παγώνα κάνει ὠραία τσοκολάτα τοῦ Μπέμπη! λέγει ὁ Μπέμπης, ὁ ὁποῖος, μὲ ὅλα τὰ ἐλαττώματα

«Οἱ τρεῖς συνωμοτοὶ ὁρκίζονται.»

τῆς Παγώνας, δὲν ξεχνᾷ τὰ προτερήματά της.

— Ἀδιάφορο, Μπέμπη! σὺ νὰ μὴ πῆς τίποτε!!!

— Ὅχι! ἀπαντᾷ ὁ Μπέμπης χονδραῖων τὴν φωνήσαν του.

Καὶ οἱ τρεῖς συνωμοτοὶ ὁρκίζονται ὅτι δὲν θὰ ποῦν τίποτα εἰς κανένα.

— Ἀνακαλῶμε τὸ γύρο τοῦ κόσμου, καὶ ἂν ἀνακαλύψωμε τίποτε νησιά...

«Τότε λοιπὸν πάρε το!»

— Οὐ! θάνακαλύψωμε πολλά, λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Θὰ γυρίσωμε πίσω, θὰ κρατήσωμε καθέναν ἀπὸ ἕνα, καὶ τὰ ἄλλα θὰ τὰ χαρίσωμε τοῦ μπαμπᾶ.

— Ἐγὼ θάνακαλύψω τὸ μεγαλύτερο! λέγει ὁ Μπέμπης.

— Μόνον ποὺ δὲν ἔχουμε πλοῖο! λέγει ὁ Γιαννάκης.

— Ἰσως, λέγει ἡ δεσποινὴς Κική μὲ φωνὴν σοβαράν, ἴσως!.. γιὰ νὰ ἰδοῦμε!..»

Καὶ πλησιάζει τὸν Παυλὴν, τὸν ὁποῖον εἶχαν ἀφίση κατὰ μέρος, καὶ τοῦ λέγει:

— Παυλὴ, σὺ γνωρίζεις ψαράδες. Μὰς χρειάζεται ἕνα καράβι γιὰ ἕνα σχέδιο ποὺ ἔχω. Ἄν μᾶς βρῇς κανένα ὡς αὐτο, θὰ σοῦ δώσω ἕνα εἰκοσάλεπτο νίκελ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὁ Παυλὴς φέρνει τῆς Κικῆς ἕνα ὠραῖο καράβι, ποὺ το κατεσκεύασε μονάχος του, μὲ τὸ σκυγιὰ του, ἀπὸ ἕνα κομμάτι φελλοῦ.

Ἡ δεσποινὴς Κική ἐφοικίσθη ὑπερβολικά καὶ ὁ Γιαννάκης τοῦ εἶπε κατὰμουτρα ὅτι εἶνε κουτεντές.

Ὁ Μπέμπης ὅμως ἐπέμενε, ὅτι τὸ ὠραῖο καὶ πολὺ-πολὺ μεγάλο.

— Τότε λοιπὸν πάρε το! τοῦ λέγει ἡ δεσποινὴς Κική.

Καί τοῦ το δίνει. Ἄμα εἶδεν ὅτι κρατοῦν τὸ καραβάκι του, ὁ Παυλῆς ἀπλώσε τὸ χέρι του γιὰ νὰ τοῦ δώσουν τὸ εἰκοσάλεπτον. Ἡ δεσποινὶς Κική ἐξέχεσε τὸ πουργί της

— Νά, πάρε τὰ εἰκοσι λεπτά σου! λέγει ὁ Γιαννάκης μεγαλοπρεπῶς εἰς τὸν Παυλῆν.

Ὁ Παυλῆς πετᾷ ἀπὸ τῆ χαρὰ του, ποῦ ἐκέρδισε τόσο θησαυρό. Ἡ Κική, ποῦ τῆς ἐπέρασαν ὀλίγον ὁ θυμὸς, ἐξηγεῖ ἡσυχὰ εἰς τὸν κουτεντὲν Παυλῆν, ὅτι τῆς χρειάζεται ἓνα πλοῖο μεγάλο, ὅταν θωρηκτὸν ἢ μία ναυαρχία, τέλος πάντων ἓνα πλοῖο πολὺ μεγάλο καὶ στερεό, ποῦ νὰ μπορῇ νὰ ταξιδεύῃ στὴ θάλασσα καὶ στὸν ὠκεανό, μὲ ἀνθρώπους μέσα καὶ μὲ πολλὰ τρόφιμα, γιὰτὶ εἶχαν σκοπὸ νὰ ὑπάγουν πολὺ μακριά, κ' ἐπρεπε νὰ τὰ προβλέψουν ὅλα, ἀκόμη καὶ τὲς τρικυμίες.

(Ἐπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Σιδηρουργὸς τις ἐσφυρηλάτει ράβδον σιδηρᾶν, κ' ἐπρόσεχε νὰ σφυρηλατῇ καλῶς, διότι εἰργάζετο χάριν ἀγνώστων ἀδελφῶν, οἱ ὅποιοι ἤθελον τὴν μεταχει-

ρισθῇ. Ἡ σφύρα τοῦ ἐργάτου ἠγείρετο καὶ κατέπιπτε μετὰ μεγάλου κρότου, ἡ δὲ πυρακτωμένη σιδηρὰ ράβδος εἰς ἑκαστον κύπημα ἐξέπεμπε χιλιάδας σπινθήρων· ἀλλ' ἐκ τῆς εὐγενοῦς καρδίας τοῦ ἐργάτου, ὁ ὁποῖος εἰργάζετο χάριν τῶν ἀδελφῶν του, ἐξεπέμποντο ἀκόμη περισσότεροι ἀόρατοι σπινθήρες ἀγάπης κ' εὐσπλαγχνίας.

Ἦδη ἡ σιδηρὰ ράβδος ἐπιμηκύνεται ὑπὸ τὰ κτυπήματα τῆς σφύρας· ὀλίγον ἀκόμη, καὶ ὁ ἐργάτης θὰ εἶχε τελειώσῃ τὸ ἔργον του, καὶ θὰ ἤδυνάτο, μετὰ μακρὰν κοπιώδη ἐργασίαν, νὰ ἐπιστρέψῃ ἄδων εἰς τὴν οἰκίαν του. Ἀλλ' ὁ ἐργάτης ἔμεινεν ἀκίνητος· παρτήρησε μετὰ προσοχῆς τὴν σιδηρὰν ράβδον, καὶ διέκρινεν εἰς τὸ μέσον μικροτάτην ρωγμὴν, ἡ ὁποία ἀναμφιβόλως θὰ διέφυγε τὸ ὅμα παντὸς ἄλλου. Ἀλλ' ἀδιάφορον· δὲν διέφυγε τὸ ἰδικόν του, καὶ τοῦτο ἀρκεῖ. «Ἐργὸν κακοκαταμμένον, εἶπε καθ' ἑαυτόν, εἰμπορεῖ νὰ ἐπιφέρῃ θάνατον εἰς ἄνθρωπον.»

Σπογγίσας τὸ κáθιδρον μέτωπόν του, λαμβάνει τὴν σιδηρὰν ράβδον, τὴν ρίπει εἰς τὴν δυνατὴν φλόγα τῆς καμίνου κ' ἐπαναλαμβάνει τὴν ἐργασίαν του. Καὶ πάλιν ἡ σφύρα του κτυπᾷ καὶ μαλάσσει τὸ μέταλλον. Ἡ σιδηρὰ ράβδος τελειώνει καὶ παραδίδεται εἰς τοὺς ἀρχιτέ-

κτονας, οἱ ὅποιοι τὴν μεταχειρίζονται εἰς τὴν ἀψίδα σιδηρᾶς τινος γεφύρας.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἡ γέφυρα ἐδο-νεῖτο ὑπὸ τὸ βάδιμα συντάγματος. Τὸ βάρος τῶν ἐξακοσίων ἀνθρώπων ἐκαμψεν ὅλας τὰς σιδηρὰς ράβδους· ἐν τῷ μέσῳ ὅμως τῆς γεφύρας ὑπάρχει μία μόνη ράβδος σιδηρᾶ, ἡ ὁποία ἀντέχει καὶ συγκρατεῖ ὅλας τὰς ἄλλας. «ὦ! ἐὰν ἔχη καὶ αὕτη τὴν ἐλαχίστην ρωγμὴν, θὰ θραυσθῇ, καὶ μετ' αὐτῆς θὰ καταρρεύσῃ ἡ γέφυρα, καὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ καταπέσουν εἰς τὰ ὀρμητικὰ ὕδατα τοῦ ποταμοῦ.»

Ἀλλ' ὅχι! ἡ ράβδος ἀνίσταται. Οἱ διερχόμενοι μὴ φοβεῖσθε! Ἡ σιδηρὰ ράβδος εἶνε τόσο ἰσχυρά, ὅσον καὶ ἡ καρδιά τοῦ σφυρηλατήσαντος αὐτὴν ἐργάτου.

Ὁ σιδηρουργὸς δὲν ἔμαθε ποτέ, ὅτι διὰ τῆς εὐσυνειδήτου αὐτοῦ ἐργασίας, ἔσωσε τὴν ζωὴν ἐξακοσίων ἀνθρώπων. Ἀλλὰ τί ὠφελεῖ νὰ τὸ μάθῃ; Ὁ σιδηρουργὸς ἔκαμε τὸ καθήκον του καὶ τοῦτο τῷ ἦτο ἀρετόν.

Ὅλοι ἡμεῖς, ὡς ὁ σιδηρουργὸς ἐκεῖνος, δὲν δυνάμεθα νὰ γνωρίζωμεν τὰς συνεπείας τῶν πράξεών μας. Ποσάκις, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωμεν, δὲν κρατοῦμεν εἰς τὰς χεῖράς μας τὴν ζωὴν τῶν ἀδελφῶν μας! Μικρὰ ἀπροσεξία, ὀλίγη ἀμέλεια, δύνανται νὰ ποθεῖσιν ἐγκλήμα.

Ἄς ἐπαναλαμβάνωμεν ὅθεν ἀδιαλείπτως, εἰς ἐκάστην πράξιν, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦμεν, τὰ ἐξῆς: «Δὲν δύναμαι νὰ προῖδῃ νὰ ἀπειρά ἐπακολούθημα τῆς πράξεώς μου ταύτης· ἀλλὰ τοῦτο δύναμαι καὶ ὀφείλω νὰ κάμω: νὰ συγκεντρώσω δηλαδὴ ὅλην τὴν προσοχήν μου καὶ νὰ φοσιωθῶ εἰς αὐτὴν οὕτως, ὥστε ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς μου νὰ διέρχεται διὰ τῶν ἔργων μου, καὶ ἐκ τούτου νὰ δύναται τις νὰ γαγγωρίζῃ εἰς ἑκαστον ἐξ αὐτῶν, τὸν ἐργάτην, ὁ ὁποῖος τὸ ἐξετέλεσε.»

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

Κ. Σπ.

ΥΓΙΕΙΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Μὴ πίνετε ποτὲ ὕδωρ ἀπὸ φρέαρ, τὸ ὁποῖον γειτονεῖ εἰς ἀπόστασιν ὀλιγωτέρων τῶν 30 μέτρων τουλάχιστον μὲ βόθρον ἢ ὑπόνομον.

*

Πλύνετε καλῶς κάθε πρωί, πλὴν τοῦ προσώπου, καὶ τὸν λαιμὸν μὲ ψυχρὸν ὕδωρ, ἐὰν θέλετε νὰ μὴ προσβάλλεσθε πο-τέ ἀπὸ ἀσθενείας τοῦ λαιμοῦ.

*

Ὅσον ὀλιγώτερα ποτήρια οἶνοπνευματωδῶν ποτῶν πίνετε ἐπὶ ζωῆς σας καὶ ὅσον περισσότερα ποτήρια γαλακτοῦ, τόσοι περισσότεροι ἡμέρας θὰ ζήσετε.

(Ἐκ τῆς «Ἐφημερίδος τῆς Ὑγιείας»)

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ 80^{ος}

Λύσεις τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν δημοσιευθησομένων ἐν τοῖς φυλλαδίοις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τῶν μηνῶν Μαΐου, Ἰουνίου, Ἰουλίου καὶ Αὐγούστου 1903.

Ἀπὸ σήμερον ἀρχεταὶ καὶ προκηρύσσεται ὁ Νέος Διαγωνισμὸς τῶν Λύσεων τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὅσοι τῶν συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθῶν, παρακαλοῦνται νὰ προμηθευθῶν ἐγκαίρως ἐκ τοῦ Γραφείου μας τὸν ἀπαιτούμενον Χάρτην τῶν Λύσεων καὶ νὰ συμμορφωθῶν πρὸς τοὺς Ὁρους τοῦ Διαγωνισμοῦ. Ἀναρτῶμεν δὴν Ἀσκήσεις, ἀπὸ τὰς ἐγκριθέναις τοῦ Παρηγόρου Ἀγγελίου.

Ἡ «Διαιτὶς Χρῆς» — μὲ γράφει ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετειῶν, — μ' ἔχει τερελλάνει, καθὼς καὶ ὅλοις ὅσοις γνωρίζω. Ἐγὼ ἓνα χαρὰ καὶ ὀδυρμὸν! Καὶ εἰμὲθα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν· ποῦ νὰ ἰδῇτε πᾶρα κάτω, ὅταν ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ παρουσιάζεται μὲ ὅλην τὴν ὁρατότητα καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

Ὅλοι αἱ ἀποφάσεις σου, Ἀγγέλε τῆς Ἀγάπης, μ' εὐχαρίστησαν πολὺ, καὶ οἱ ἀπεφάσεις νὰ μὴ γράφῃς πάλιν τακτικά, καὶ νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδῶν, κτλ. Ἐννε συνδρομητῶν οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, ἀλλὰ τί τοὺς θέλεις; μὴπως ὁ τὸν ἀρχιστὴν εἰς τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ αὐτοὺς;

Μετὰ τὴν καταγεγραμμένη! Σεῦρετε ποῖα μὲ ἔκαμε τὴν νόστιμην ἐκείνη Πρωταπληλὶά; Ἡ Παιδικὴ Χαρά! Καὶ τοῦ χρόνου νὰ με ξαναγελάσῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶπα τότε; φρεῖς ὅτι δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύω ὅλα τὰ ἐγκριθέναι Παιδικὰ Πνεύματα;

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ζαπιδῆς

Εἰς τὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας: — Θερινὴ Βραχὴ, εἰπέ μου, πῶς θὰ ὑπάγωμεν διὰ θαλάσσης ἀπὸ ἐδῶ εἰς τὸν Βόλον; — Πρῶτα θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν σιδηροδρόμον.

— Κατόπι; — Εἰς τὴν Βάρκαν. — Κατόπι; — Εἰς τὸ ἀτμόπλοιο. — Κατόπι; — Ὁ πλοίαρχος· τὸ ξεῦρε.

Ἐστὶν ὑπὸ τῶν Ζαχαριῶν Ἀνθρόπων

Ἐρωτᾷται τὸ Φουγάρο τῆς Εὐγενίας γιὰτὶ τὸ σκυλὶ του φωνάζει ἐπὶ κάθε μέρα. — Ξέρω κ' ἐγὼ γιὰτὶ; Καὶ νὰ ἰδῇς ποῦ τὸ κτυπᾷ ἀλύπητα γιὰ νὰ μὴ φωνάζῃ, ἀλλ' αὐτὸ τίποτε!

Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Διονυσίας Πηγῆς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΚΑΛΟΣ σας Μάης, ἀγαπητὰ μου παιδιὰ. Νύχθιζετε καὶ νὰ λουλουδίσετε πάντα, καὶ νὰ σκορπᾶτε τὴν εὐωδίαν ὅλων τῶν καλῶν αἰσθημάτων, ὅλων τῶν ἀρετῶν, διὰ νὰ σας χαίρωνται οἱ γονεῖς σας καὶ νὰ σας καμαρώνῃ ἡ Διάπλασις.

Πολὺ ἔβυπνῃ ἡ πρὸς τὸν Ἀνανίαν ἐπιστολή σου, Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις [ΕΕ]. Καὶ ἡ συνταγὴ σου ἐκείνη διὰ τὴν λύσαν (ναγοράζην) κανεῖς λυσόχαρτον ἀπὸ τὸ Γραφεῖόν μου, καὶ νὰ το βάζῃς εἰς τὸ δηγνὸν μέρος, μὰς ἔκαμε νὰ γελάσωμεν πολὺ. Σ' εὐχαριστοῦμεν καὶ διὰ τὴν δραχμὴν ποῦ ἔστειλες διὰ τὸ Ταμείον πρὸς ἐγγράφην Ἀπόρων. Φασούλι στὸ φασούλι... ἔγινεν ἡ πρώτη συνδρομή.

Ὁ Χειμωνιάτικος Ἥλιος καταγγέλλει τὴν ὕπ' ἀριθμὸν 51 Πνευματικὴν Ἀσκήσιν ὡς ἀντεγγραμμένην ἐκ τῆς Διαπλάσεως τοῦ ἔτους 1891, τόμος 19ος σελῖς 112. Ἀσκήσις 145. Μὲ μὲ γὰρ μου λυπῶν παρετήρησα, ὅτι ἡ καταγγελία εἶνε βλάσιμος. Ἡ Ἀσκήσις εἶνε ἀντεγγραμμένη κατὰ λέξιν, καὶ ἂν ἐδημοσιεύθῃ διαορετικῇ, ἡ διαορετὴ ὀφείλεται εἰς μίαν συντόμεισιν τοῦ Ἀνανία. Ὑποθέτω ὅτι ὁ Παρηγόρος Ἀγγελος δὲν ἀντέγραψεν ἐν γνώσει, ἀλλ' ὅτι θὰ ἐπέ-σε ὅμα κάποιου φίλου του, ὑπαγορευσάντος τὴν κλοπιμαίαν Ἀσκήσιν ὡς ἰδικήν του, καὶ χαρίσαντος αὐτήν. — τί ὄδρον ἄδωρον! — εἰς τὸν Παρηγόρου Ἀγγέλου διὰ νὰ πλουτίσῃ τὴν συλλογὴν του. Ἐτοίμην ἔχουν πλὴν πολ-λὰ. Ὅπως δὴ ποτε ἐγὼ ὀφείλω, συμφώνως πρὸς τοὺς ὄρους τοῦ Διαγωνισμοῦ, ἀναρτῶμεν δὴν Ἀσκήσεις, ἀπὸ τὰς ἐγκριθέναις τοῦ Παρηγόρου Ἀγγέλου.

Ἡ «Διαιτὶς Χρῆς» — μὲ γράφει ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετειῶν, — μ' ἔχει τερελλάνει, καθὼς καὶ ὅλοις ὅσοις γνωρίζω. Ἐγὼ ἓνα χαρὰ καὶ ὀδυρμὸν! Καὶ εἰμὲθα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν· ποῦ νὰ ἰδῇτε πᾶρα κάτω, ὅταν ὁ χαρακτὴρ αὐτοῦ παρουσιάζεται μὲ ὅλην τὴν ὁρατότητα καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν.

Ὅλοι αἱ ἀποφάσεις σου, Ἀγγέλε τῆς Ἀγάπης, μ' εὐχαρίστησαν πολὺ, καὶ οἱ ἀπεφάσεις νὰ μὴ γράφῃς πάλιν τακτικά, καὶ νὰ μὴν ἀλλάξῃς ψευδῶν, κτλ. Ἐννε συνδρομητῶν οἱ περὶ ὧν μ' ἐρωτᾷς, ἀλλὰ τί τοὺς θέλεις; μὴπως ὁ τὸν ἀρχιστὴν εἰς τὰ Παιδικὰ Πνεύματα καὶ αὐτοὺς;

Μετὰ τὴν καταγεγραμμένη! Σεῦρετε ποῖα μὲ ἔκαμε τὴν νόστιμην ἐκείνη Πρωταπληλὶά; Ἡ Παιδικὴ Χαρά! Καὶ τοῦ χρόνου νὰ με ξαναγελάσῃ. Ἀλλὰ δὲν εἶπα τότε; φρεῖς ὅτι δὲν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύω ὅλα τὰ ἐγκριθέναι Παιδικὰ Πνεύματα;

Ὁ Κωλὸς Διάβολος [ΕΕΕ] συνεχίζει τὰ περὶ τῶν Ὁργάνων τοῦ σώματος ἀλογολογίαν τοῦ Ἀνανία. «Τὸ μάτι, — λέγει μετὰ τῶν ἄλλων, — χρησιμεύει διὰ νὰ βλέπωμεν, καὶ ὅταν εἶνε ἰσχυρὸν, νὰ παραβλέπωμεν· ὁ πληθυντικὸς κάμνει τὰ μάτια, εὐχρηστον κυρίως εἰς τὴν σύνθεσιν: κεράτια, κομμάτια, δερμάτια κτλ. — Τὸ αὐτὸ χρησιμεύει μόνον εἰς τοὺς ἀμελείς καὶ ἀτάκτους, διὰ νὰ το τραβᾷ ὁ ἄσκαλος. Ὁ μὴ ἔχων αὐτὴν λέγεται ἄνοος, ὁ δὲ ἔχων μεγάλη λέγεται... ὄνοος» — Ὁ ὅτιος προ-τείνει (ἀλλ' αὐτὰ πλέον σοβαρά), οἱ ἔσπα-θώνοντες νὰ ὀνομάζωνται καὶ ἀνάδοχοι. Πῶς σὲ φαίνεται;

Πολὺ ἐνδιαφέρουσα ἡ ἐπιστολή σου, Ὑπε-ρήφανε! Ἐπεὶ, μὲ τὰ τόσα νέα καὶ εὐχάρι-στα. Μ' ἐλύπησε μόνον ἡ ἀσθένεια τοῦ μικρο-τέρου σου ἀδελφοῦ. Ἐγὼ τὴν καλὰ; Καὶ τὸ ἀνεφάρ; τί κάνει; μεγαλύνει; Νά μὲ το φιλ-λῶς.

Κόκκινε Κρίνε [Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐ-πιστολήν μὲ τὸ φαῖδρότατον ἐκεῖνο ἐπιστολίδιον. «Ὅ, τι μοι ἔστειλες ἐλήφθῃ. Πραγματικῶς, ὁ Γρίπος τοῦ 15ου φυλλαδίου δὲν ἔπιατε καλὰ, — ἐξ ἀμελείας τῶν πιστῶν εἰς τὸ Τυπογρα-φεῖον, — καὶ θὰ τὸν ἀκυρώσω. Διότι αὐτὸ ἔγινεν εἰς ὅλα τὰ φυλλάδια, καὶ κανεῖς δὲν θὰ τὸν λῶς. — ἐκτὸς τοῦ συνθέτου του.

Ὁ κύριος Φαίδων, — μὲ γράφει ὁ Γιαμ-ταμπίσκος, — μὲ τὰς ἐπιστολάς του «Δε-σποινὶς Παρουσῶν» καὶ «Ἀδὸν Νεργιερί», δὲν ἔκαμε μόνον μέγιστον κρότον ἀλλὰ καὶ μέγα κλόν. Ἐνν κρῖνον ἀπὸ τὴν παρῆαν μας, κανεῖς πλέον δὲν τολμᾷ νὰ εἰπῇ μὴτε ἑλληνι-κούρα, μὴτε γαλλικὴν λέξιν· ὅλοι τὸν περι-πατοῦν. Προχθίς, εἰς τὸ σπίτι τῆς Ἀνεμόνης τῶν Πατησίων, δύο μικροὶ φίλοι σου, ποῦ οὐ-τε σοῦ γράφουν οὕτε ἔχουν ψευδῶν, ἐχά-σαν τὸν κόσμον νὰ μὴν ἀπαγγελθῇ καὶ γαλλι-κὸς διάλογος εἰς τὴν ἐορτὴν τῆς. Ὅχι! ὅχι! ἔλεγον. εἰ θὰ εἰπῇ ἡ Διάπλασις ἂν μᾶλλον θὰ θὰ παραστήσωμε γαλλικά; — Ἀπὸ τοὺς μικροὺς

αὐτοῦ, ἐσκέφθην, γρήγορα ὁ κ. Φαίδων θὰ θερί-σῃ, ὅτι ἐσπείρε, καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη θὰ λείψῃ ὁ πύθκιμος, ὁ ὁποῖος μὰς ταπεινῶν προ-τῶν ἄλλων ἔθνην. Ἀμήν, γένοιτο!

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδῶν τῶν, δέ-χομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληγογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς μου τοὺς νέους μου φίλους: Ἀμὲν τοῦ Ὀλύμπου (Δ. Β. σοῦ ἔστειλα τὸν τόμον· τὸ διήγημά σου ἐλήφθῃ) Ζιζάνιον τῶν Σπετειῶν (χωρὶς ἀρχικὰ καὶ χω-ρίς τίποτε... σχετικῶς) Νουσταλγοῦσαν Ἀν-θίδα (Α. Α. Κ. ἐγκρίνω τὸ πρῶτον· τὰ τε-τράδια Μ. Μυστικῶν τιμῶνται ἑκαστον λεπτά 15.) Ἀδύρνη τῆς Δυστυχίας. Ἀν-θίδα τοῦ Πειραϊδῆ (★★★) Ἡραϊστειον τῆς Νεαπό-λεως (Π. Μ.) Ρόδον τῶν Σπετειῶν (Δ. Α. αὐτὸ ἦτο τὸ ωραιότερον· σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις κ' ἐλπίζω κατὰ τὴν ἐπὶ τῆς Φιλε-λεύθερον Κρήτης (Β. Ν. Π. αὐτὸ δὲν ἐπρωτι-μοῦσε καὶ σὺ;) Κομῆτην τῆς Λίου (Γ. Μ. αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές) Σώστρατον τῶν Λίων (Σ. Μ. ἐπίσης) Ἀηδόνα τῶν Τεμ-πῶν (★★ πολὺ καλὴ ἡ ἐπιστολή σου, καὶ βέ-βαια μὲ τὸν καιρὸν θὰ γράψῃς καλλίτερα) Ἀ-νεμόνην τοῦ Βοννοῦ (Δ. Α.) καὶ Ἀθηναῖ-κὸν Μεμπετῆ (Α. Ζ.)

Ἀσπασμοὶ Πληροφορίαι: ὁ Ἡγεμὼν τοῦ Φωτὸς ἐρωτᾷ τὸν Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης τί γίγεται τὸ ἄρρωστο παιδί; ἐξακολουθεῖ νὰ το ἔχῃ κλεισμένον εἰς τὸ κλουβί; — τὸ Ἡραϊ-στειον τῆς Νεαπόλεως εὐχαριστεῖ τὸν Ἀε-τόν τῆς Ἐρήμου — τὸ Ἀν-θίδα τοῦ Πει-ραϊδῆ χαίρει τὸν Ἀλφὸς τῆς Κηφισοῦς — ὁ Κονασμοδὸς (ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ ἤλλαξε ψευδῶν) χαίρει τὸν Ἀπὸ τῆς Ἐρημίας τῆς Βρα-ζελώνης καὶ ζῆτε τὸν ὄνομά του — ἡ Ἀδύρνη τοῦ Πηλίου πληροφορεῖ τὸ Μακαριῶν Φύλλον καὶ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, ὅτι ἐμάν-τευσεν τὰ ὀνόματά των καὶ τὴν διαμονὴν των. — ἡ Ἐλληνικὴ Ναυαρχία παρακαλεῖ θερμῶς τὴν Ἐρημίτιδα νὰ τῆς φανερώσῃ τὸν ὄνομα τῆς διὰ δελταρίου, ἀρὺ τὴν γνωρίζῃ, καὶ πληρο-φορεῖ τὸν Κ. Μάρκελλο, τοῦ ὁποῖου ἀσπάζε-ται τὴν ἀδελφὴν, ὅτι δὲν ἤλλαξε ψευδῶν — τὸ Λευκὸν Κρίνον ζῆτε τὴν νέαν διεύθυν-σιν τῆς Βεατρίκης, διότι βέλῃ νὰ τῆς γράψῃ — τὸ Μαδρό Σύννεφον εὐχαριστεῖ τὸν Νυκτο-κόρακα· ἀλλὰ ποῦ κατοικεῖ; δὲν ἐνόησεν ἀπὸ τὴν κάρταν του; — ὁ Νυκτοκόρα χαίρει τὸν Μαδρόν Σύννεφον, πληροφορεῖ δὲ τὴν φίλην τῆς Διαπλάσεως, ποῦ τὸν ἠρώτησεν, ὅτι ἦτο βέβαιον· ὅτι αἱ κατὰ μίμησιν τοῦ ἱεροπαικτοῦ Ἀνανία συνταγὰς θὰ περιέμεινον εἰς χεῖρας συνδρομητῶν ἀποδείξει ὅτι καὶ αὐτὴ ἀνέγνωσε πολλὰ, ἀλλὰ... δὲν ἐξετέλεσε καμμίαν — ὁ Ὀβελίσκος τῆς Κλεοπάτρας ἀντιχαιρεῖ τὸν Πόργον τοῦ Ἀντρέ καὶ χαίρει τὸν πρῶτον Βασιλέα τῆς Νυκτός — ἡ Κυρία μὲ τὰς Κα-μελίαις ἀσπάζεται τὴν Κελαϊδίστραν καὶ τὴν Ζιζάν καὶ ζῆτε τὸν ὄνομα των δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ Νεράϊδα τῶν Σπετειῶν εὐ-χαρίστας θὰ εἰπῇ τὸν ὄνομα τῆς εἰς τὸν Κόκκινον Κρίνον δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν, καὶ ἂν τῇ στείλῃ τετράδιον πρῶτον — ἡ Μηρὶς τῶν Λαδῶν πληροφορεῖ τὸν Ἀστέρα τῆς Ζαχα-ρίας διὰ τὸν γνωρίζῃ καλλίστα — ὁ Ρομαν-τικὸς Κυνηγὸς εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ εἰς τὴν Ἀδύρνη τῆς Κερκίρας παντὸς εἴδους ἔντομα, ἐξ ὧν μὰς φιλοδορεῖ τόρα ἡ Ἀδύρνη, ἀλλὰ ζῆτε μὲσων ἀποστολῆς — τὸ Φέρε-Ἄσος εὐ-χεται εἰς τὸ Ἰδεώδες Κονκλάκι μὲ ὕψος τῶν κότσου, καὶ τοῦ πηγαινέτου πολὺ — ἡ Κόρη τοῦ Αἰθέρους ἀσπάζεται τὴν Ἀμαρυντίδα, ἡ ὁποία πρὸ τεσσάρων ἔτων ἦτο φίλη τῆς ἐν Λαμῇ καὶ ζῆτε τὰρχικὰ τῆς Ἀρακαϊδῆς Λαριδοῦς, διότι εἶνε συναδελφοί — ὁ Ἀγγέλου τῆς Ἀ-γάπης πληροφορεῖ τὴν Τίριτζάντζουλαν ὅτι θὰ τῆς στείλῃ τὸ ἓνα καναρίνι του, καὶ νὰ μὴ

φοβῆται ὅτι θὰ εἶνε ἄλλου χρώματος, διότι αὐ-τὸς μόνον κίτρινα καναρίνια ἔχει. — ὁ Ξαν-θὸς Βοσκὸς ἀσπάζεται τὸν Ρακοσυλλέκτην τῶν Παρισίων καὶ τὸν ἐρωτᾷ πότε συνέλθει τὰ ράκη τῶν Παρισίων — ἡ Ἀδύρνη τῆς Κερ-κίρας πληροφορεῖ τὸν Κεντρί ὅτι χάρις εἰς τὴν φίλην τῆς Ἰδανικῆς Γλυκίστας δὲν πίνει πολλὰ πιτὰ, διότι αὐτὴ, διὰ τὸ καλὸν τῆς, τὰ πίνει ὅλα, ἀναπονεύουσα μάλιστα: τί νένταρ! — ἡ Φιλομυσοῦς Χαλκιδεὺς χαίρει τὸ Φθινοπω-ρινὸν Ρόδον, τοῦ ὁποῖου ζῆτε τὸ ὄνομα δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν — ἡ Παιδικὴ Χαρά χαίρει τὸν Ἀφρικανικὸν Ἥλιον καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι τὰρχικὰ τῆς εἶνε Χ. Σ. — ἡ Κυρία μὲ τὰς Καμελίαις ζῆτε ὀλλογραφίαν μὲ τὸ Λευκὸν Κρίνον — τὸ Ἐρδοξον Μεσο-λόγγιον πληροφορεῖ τοὺς φίλους μου ὅτι ἔμα- ἀποκτήσῃ 25 τετράδια Μ. Μυστικῶν, θὰ βρα-βεύσῃ τὸ καλλίτερον μὲ σειράν ἐκονογραφημέ-νων Δελταρίων — τὸ Λιακὸν Ἀστρον ἀσπά-ζεται τὴν Μικροῦλα Πατρινίδαν καὶ τὴν ἐρωτᾷ πῶς πηγαινέται τὰ γεμνατικά.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰνταλ-λαξοῦν: — ἡ Δάλια μὲ τὴν Ἀσημονημένην Ρόδιον Δόκιμον, Ἀταβήριον Ρόδον, Μολὸν Λαβὲ καὶ Ὀρέλιον Τρωαδίτην — ὁ Ριγο-λέττος μὲ τὸ Τρελλόπαιδο τῶν Ἀθηνῶν, Ἀγγέλου τῆς Ἀγάπης, Ἐξοριστον Ἑλληνα καὶ Τσιγγαρέλλιαν — ὁ Κερδοῦς Ἐρμῆς μὲ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος, Κόρη τῶν Ἀλπεων, Παγωμένον Καϊκαρον καὶ Ὑπερήνην Ἀε-τόν — ὁ Νιαγάρας μὲ τὴν Μόνωσιν, Μυστη-ριώδη Φύσιν, Περικίπτα τῆς Μαργησίας, Πλοῖον τοῦ Δουδαίου καὶ Λευκὸν Κρίνον — τὸ Κερβάνιον τῆς Ἐρήμου μὲ τὸν Ὀβελί-σκον τῆς Κλεοπάτρας, Σπηλαιοῦ Δοξαπα-τοῦ, Ἀν-θίδα τῶν Πατησίων, Ἀν-θίδα τῆς Νεαπόλεως καὶ Ἐξοριστον Ἑλληνα — ὁ Μικρὸ

